ATEŞ!

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

SAYI 17

15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

KADIN POLİS

*** GÜZEL BİR HİKÂYE ***

Ekspres, tam vaktinde istasyondan hareket etti. Peronda el sallayan halkın önünden geçtikten sonra, son sür'atle gitmeğe başladı.

Adriyan fon Straten, kompartmanında ayakta duruyordu. Tamamen yalnızdı. Hiç olmazsa Triyesteye kadar fırsattan istifade ederek, bazı değişiklikler yapmağa karar verdi.

Adriyan fon Straten ismi ile aldığı pasaportu çıkardı ve portföyüne yerleştirdi. Bunun yerine, 1894 Budapeşte doğumlu Graf Ludvig Gondar kayıtlı kahverengi kaplı başka bir pasaport aldı. Fakat bu hüviyeti de beğenmemiş olacaktı ki, onu da çantasına yerleştirdi.

Bu isim belki Amerika veya Mısırda tesirini gösterirdi. Kendisi bu anda Budapeşte'ye gitmek üzere bulunduğu için, kendini burada bir Macar asılzadesi olarak tanıtması doğru değildi. Budapeşte'de, Graf Ludvig'in on bir sene evvel bir düello neticesinde öldüğünü herkes bilirdi. Bunun için, en münasip pasaport, Belçika'dan, Baron Bernik ismi ile aldığı idi. Pasaportu cebine koyduktan sonra, restorana geçti.

Köşedeki masada oturan şişman kadının boynundaki incielr ve parmaklarındaki iri yüzükler herhalde sahici olacaktı. Bayanın yanında, zayıf, uzun boylu bir genç oturuyordu. Adriyen fon Straten, pardon, Baron Bernik, yaşlı kadının bütün servetinin bu gence kalacağını düşündü ve gayrihtiyarî gülümsedi.

Baron Bernik, boş bulunan masalardan birine oturdu ve bir çay ısmarladı.

Etrafındakileri süzerek çayını içen Baron Bernik'in hassas burnuna lâtif bir esans kokusu çarptı. Başını kaldırdığı zaman, yanından, gayet şık giyinmiş, zarif, güzel, genç bir kadının geçtiğini ve masalardan birine oturduğunu farketti. Fincanın kenarından bu güzelliği seyrederken, o kadar dalmıştı ki, çayını içmeyi dahi unuttu.

Genç kadının oturuşu, garsonu çağırışı ve konuşusu bile insanı hayran ediyordu. En ufak hâdiseleri mesele yapıp, herkesin nazarı dikkatini celbetmek isteyen kadınların grubuna dahil olmadığı belliydi. Genç kadının, gayet kibar ve o derecede de güzel olduğu inkâr edilmez bir hakikatti.

Yolcuların arasında, en talihlisi Baron C.H. Bernik idi. Tam zamanında ve kibar bir hareketle genç kadının sigarasını yaktı ve bu suretle, Madam Jabinska ile tanışmış oldu.

Genç Madam Jabinska, akrabaları tarafından, Törö gölü yanındaki bir malikâneye davet edilmiş, bir kaç haftasını geçirmek üzere, bu daveti kabul etmişti.

Madam Jabinska'nın küçük ismi Denis idi. Gerçi eski, fakat yine cazip bir isim.. Genç kadın, uzun yolculuğunun yalnız geçmiyeceğine son derece memnun görünüyordu.

Ahbaplıkları ilerledikten sonra, Baron, Madam Jabinska'yı kompartmanında dahi ziyaret etmeğe başlamıştı. Bu kadın, hakikaten her şeyin en iyisini kullanıyordu. Çantasında bulunan çeşitli sigara tabakalarının kıymeti bile, beş bin frank tan aşağı değildi.

Baron, kendi kendine düşünüyordu: Bu küçük Denis biraz aptaldı galiba?.. Ufak bir tren arkadaşlığı, kendisine ne kadar ümit veriyor ve ne kadar memnun ediyordu!.. Fakat yarın her şeyi öğrendikten sonra...

Bernik'in zihninde âni bir şimşek çaktı. Hiç olmazsa bu defa vurgundan vazgeçip, güzel kadının hayalinde hakikî bir centilmen olarak kalamaz mıydı? Hakikaten bu güzel bi rfikirdi. Tatbiki her ne kadar güç ise de...

— Neler düşünüyorsunuz, Baron?

Bernik, daldığı düşüncelerden uyandı ve başını kaldırdı. Karşısında oturan genç kadının mevcudiyetini sanki unutmuş gibiydi. Hislerini açığa vurmak için, eline geçen fırsatı kaçırmak istemedi ve:

— Bunu hâlâ soruyor musunuz, Madam? diye cevap verdi.

Genç kadın, hiç bir şey söylemedi. Sadece gülümsedi ve tekrar uykuya daldı.

Madam Jabinska'nın timsah derisi mücevher çantası ufak masanın üzerinde duruyordu. Acaba kilitli miydi? Hayır! İçinde irili ufaklı bir çok ziynet eşyası vardı.

Baron, nefsiyle ufak bir mücadeleye girişti. Fakat meslek aşkı, her şeye galip geldi. "Küçük Denis, sana yardım edemiyeceğim. Her şeyden evvel yaşamak lâzım, değil mi? Bizim kanunda evvelâ iş, sonra aşk gelir" diye mırıldandı.

Bernik, küçük kutuların muhteviyatını ceplerine yerleştirdi ve çantayı kapattı.

Denis Jabinska, kımıldandı. Sonra gözlerini yavaşça açtı ve:

— Baron Bernik, diye seslendi.

Baron, hemen kadının yanına yaklaştı. Denis, sözüne devam etti:

— Biraz uyumuştum.. Bu arada fena rüyalar gördüm. Korkarak uyandım.. Lûtfen ellerimi tutun, beni teskin edin..

Bu, küçük bir kızın yalvarmasına benziyordu. Baron gülümsedi ve hiç tereddüt etmeksizin kadının ellerini tuttu.

Ansızın bileklerinde bir madenin soğukluğunu hissetti ve ayni zamanda bir ses duydu. Bileklerine kelepçe takılmıştı.

Küçük Denis Jabinska, yerinden fırladı. Yüzünde müstehzi bir tebessüm peyda oldu ve:

— Bunu hiç beklemiyordunuz, değil mi? diye sordu.

— Madam! Bu da ne demek oluyor ?..

— Anlamıyacak ne var? Sizi tevkif ediyorum, Baron! Şimdilik size bu isimle hitap edebilirim.

— Demek siz..

— Polis hafiyesi.. Hayır, hayır.. Lûzumsuz hareketlerde bulunmayın!

Baron, genç kadının yüzüne baktı. Gözlerindeki ifadeye göre, söylediklerini yapacağı anlaşılıyordu. Bunun için, hiç bir hareket yapmadı. Kadın polis, ceplerindeki mücevherleri ve portföyünü aldı. Sonra:

— Bu paraları nereden aldığınızı hatırlıyorsunuzdur herhalde ?dedi.

(Devamı 11 nci sayfada)

****

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 18
21 OCAK 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

****

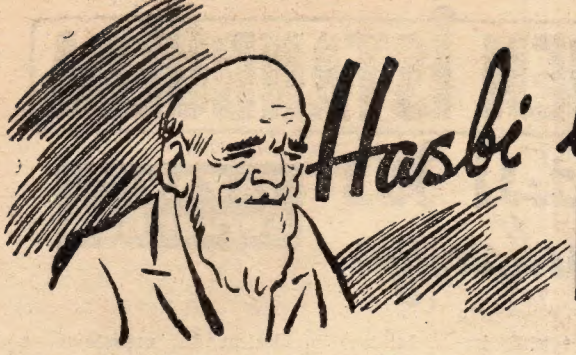

Hasbi babanın EVİ

Hasbi Baba, seksen yaşında olmasına rağmen, bir delikanlı kadar dinçti. Eğer aptalca bir inatla kendisinin sihirbazlıklar yaptığına inanmasaydı, köyde herkes onu sevecekti. Kime rastlasa, mutlaka gaipten haberler vermeden geçmezdi:

— Oğlum, senin hakkında iyi saatte olsunlarla konuştum. Gözünü aç. Ecinniler bana kötü şeyler haber verdi. Hayvanların hastalanacak.. Dikkat et!

Bu martavallara kimse inanmazdı ama, gene de dinleyenler üzerinde fena bir tesir bırakıyordu.

Bir panayır günü akşamı iri yarı Hüsamettin, bir çöp arabası kaldırıp, bazı alıkları hayrette bırakmakla eğleniyordu.

— Sen de yap bakalım Hasbi Baba! diye ihtiyara takıldı.

— Farfarayı bırak.. Yarın hastalanıp yatağa düşeceksin, oğlum!

Hakikaten ertesi gün, bir iskeleden düşen şişman Hüsamettinin ayakları kırıldı. Adamcağız altı hafta yattı. O günden beri hiç bir köylü ihtiyarın kudretinden şüphe etmedi.

Hasbi Baba, değirmene giden yolun dönemecinde, gayet mütevizi bir evde oturuyordu. Fakat evi, vâdiye kadar inen çok güzel bir arazi parçası çeviriyordu. Memlekette bunun kadar verimli bir toprak daha yoktu. Ortasındaki ufacık ev bir sevimli köşk haline getirilir, burası gayet zengin bir çiftlik yapılabilirdi.

Hasbi Babanın çoluk çocuğu olmadığı halde burayı elden çıkarmak istemiyor, "Arazimi satarsam sonra ben nereye sığınırım?" diye soruyordu.

Fakat, en yakın komşusu olan arabacı Rüstem ona şöyle bir nasihat verdi:

— Hasbi Baba, hislerini anlıyorum; orada doğdun, orada öleceksin. Tabiî Allah gecinden versin.. Fakat ben sana namuslu bir teklifte bulunacağım. Ben tarlanı senden ölümünden sonra teslim edilmek üzere satın almak istiyorum.

— Bu da ne demek a oğlum.. Benim satmağa hiç de niyetim yok!

— Fakat, sanki bana hiç bir şey satammış gibi olacaksınız.. Siz, bütün ömrünüz müddetince arazinizin sahibi olarak kalacaksınız. Üstelik, her üç ayda bir elinize bin lira vereceğim.

— Bana böyle bir hediye vermek için çıldırmış olmalısınız.

— Hasbi Baba, ben size hediye vermiyorum ki.. Size, yaşadığınız müddetçe toprağınızın bedelini ödemeyi garantiliyorum. Öldüğünüz zaman arazi benim olacak. Sizin için endişe edecek bir şey yok.. Gelirinizle bey gibi yaşayacaksınız. Eğer kabul ederseniz, noter huzurunda küçük bir imza atmanız kâfidir. Size ilk ödemeyi yapıyorum.

Hasbi Baba, bu sözler üzerine düşündü. Ertesi gün gidip arabacıyı buldu:

— Oğlum, dedi. Cinlere danıştım; uygun buldular. O halde teklifinizi kabul ediyorum!

İkisi bir arabayla kasabaya inip, lâzım gelen resmî muameleleri yaptılar. Arabacı ilk taksiti ödedi. Sonra, ihtiyara bir de ziyafet çekti.

— Evlât, sana haber vereyim ki, henüz mezarda değilim. Belki sen kârlı bir iş yaptığına inanıyorsun; fakat ben sana haber vereyim ki, o arazi sana pahalıya mal olacak.. Ben ancak seksen yaşındayım; halbuki ecinniler bana yüz yaşımda öleceğimi bildirdi.

— Temenni ederim, Hasbi Baba.. Temenni ederim ki öyle olsun!

* * *

Aradan iki ay geçti. Köyde senelik panayır tekrar kurulmuştu. Seyyar satıcıların arabaları yol boyunca, camiden değirmene kadar sıralanmıştı. Bunlar arasında bir atıcılık, vuruculuk çadırı vardı ki, içinde bir arslanla bir kaç maymun da vardı.

Pazar akşamı köylüler meydanda davul zurna ile oyunlar oynarken, ortalığa bir haber yayıldı: Hasbi Baba birinin hücumuna uğramış, bacaklarından ağırca yaralanmış; evine götürmüşler ama, zavallı can çekişiyormuş..

Arabacı Rüstem ise, sakince oturmuş, kahve içiyordu. Son yudumu da çektikten sonra ağır ağır kalktı ve sadece:

— Gidip, bir bakayım, dedi.

Arabacı kapıdan girince, müthiş bir hiddete kapılan Hasbi Baba yerinden doğrulmağa çalıştı; ıslık gibi bir sesle:

— Alçak! Alçak! diye bağırdı. Şimdi gülüyorsun.. Arazime sahip olacaksın, hem de ancak bin lira ile. Bu, namussuzluk değil mi? Yalnız tarlanın değeri bunun üç misli eder.

— Fakat Hasbi Baba, sen iyileşeceksin..

— Sus, yalancı! Benden işin geçtiğini pek âlâ biliyorsun.. Fakat sana o maldan hayır gelmiyecek.. Eğer benim evime girmeğe cesaret edersen, her gece seni rahatsız edeceğim! Defol, hırsız, Defol!..

Arabacı ısrar etmedi.

Geceleyin Hasbi Baba, ruhunu teslim etti. Ertesi gün panayır kapanırken, o da defnedildi.

Rüstem, yeni mülküne girmek için 24 saat geçmesini bekledi. Ama, akşamleyin yemekten sonra, küçük evin etrafında dolaşmak arzusunu yenemedi.

Alaca karanlıkta içeri girmek isterken, bir gürültü işitti:

— Vay canına! Doğrusu garip.. Yemin ederim ki, içerde biri kıpırdadı! Evet, şüphesiz..

Biri ürkek adımlarla gidip geli-

(Devamı 11 inci sayfada)

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

İşte size küçük bir tecrübe ve imtihan.. Ayni zamanda bahçeye gelenleri de epey güldürmüş ve eğlendirmiş olacaktır.. Bu tarzda gerdanlık aşırma tecrübesi, bizim mesleğimizin klâsik bir imtihanıdır.

Malûmdur ki, Avrupa'da bir balода, çok nüfuz sahibi bir başvekil de bulunuyormuş. Kadınlardan birinin gerdanlığı çalınmış.. Başvekil, nüfuzuna güvenerek, orada bulunan halka demiş ki:

— Şimdi şuraya bir tabak koyacağım; lâmbalar sönecek, yandığı zaman gerdanlığı tabağın içinde bulacaksınız. Hırsızın aklını başına toplayarak, mücevheri iade edeceğinden eminim.

Bir tabak getirirler; başvekilin önüne koyarlar. Lâmbalar söner. Biraz sonra ışıklar yanınca ne görsünler? Ortada tabak da yok..

Bu, bir hikâye. Aslı yok. Benim yapmak istediğim şey de bir eğlence.. Gerdanlığı cebime koyup gidecek değilim; gene sahibine vereceğim. Maksadım, aleyhimde bazı şüpheler besleyen matbuata kendimi tanıtmak ve bahçe halkını eğlendirmektir.

Matmazel Emma'nın cevabını bekliyorum. Razı olursa, dediğimi yapacağım. Tekrar edeyim, İstanbul Matbuat Cemiyetinin dokuz gün sonra Kalamışta Belvü Otelinde vereceği gardenpartiye geleceğim. Saat tam ikide herkesin gözü önünde gerdanlığı çalacağım ve beş dakika sonra iade edeceğim.

Zannederim ki, Viyanalı artist bu teklifimi kabul etmek lûtfunda bulunursa, Matbuat Cemiyetine de büyük bir hizmet yapmış olacaktır. Çünkü bu mucizeyi görmek isteyenler çoğalacağı için, bilet satışı artacaktır. Fransızca yazdığım bu mektubu Türkçeye tercüme ettirerek, gazetenize gönderiyorum. Aynen neşretmnizi rica derim.

Bu vesile ile derin saygılarımın kabulünü rica eedrim.

Arsen Lüpen"

Her gazete bu mektubun altına bir çok mütalealar ilâve etmişti. Hemen hepsi bu cür'etkârane meydan okuyuşun kendisine pahalıya mal olabileceğini ileriye sürüyorlar, Türk polisinin Arsen Lüpeni yakalamak fırsatını vermesi için, Viyanalı artist Matmazel Emma'nın bu teklifi kabul etmesini rica ediyorlardı.

O gün bir kaç gazeteci, Mehmet Rıza ile mülâkata geldiler. Hepsi ayni şeyi sormuştu:

— Bu mektup hakkında fikriniz nedir?

Bir gece evvelki hâdiseden keyfi kaçan eski baş polis hafiyesi, gazetecileri fena karşıladı:

— Bu nevi serseriler hep gazetelerden yüz buluyorlar, ddi. Cingözü de şımartan siz değil misiniz?

Gazeteciler güldüler:

— Aman Rıza bey, dediler. Bizim bir fotoğraf makinesinden, yahut daha doğrusu bir film alıcı makineden farkımız yoktur. Hâdise ne ise onu aksettiririz. Herhangi bir çirkinlikten dolayı aynaya kabahat bulmak olur mu? Yahut bir kadın aynaya bakarak şımarırsa, aynanın mesuliyeti var mıdır?

Mehmet Rıza başını sallıyor:

— Bilmem.. Bilmem! diyordu. Yüz vermemelisiniz..

— Yüz vermiyoruz. Hattâ aleyhinde yazdığımız için, Arsen Lüpeni kızdırmışız. Daha ne olacak? Fakat bunları bırakalım da, meseleye gelelim. Mektup hakkında fikriniz nedir?

— Ben hiç bir zaman duvara gömülen kadın meselesinde bu adamın parmağı olduğunu söylemedim. Olmadığını da söylemedim.

— Demek sizce iki ihtimal da varittir?..

— Bunu da söyleyemem. Polisin, düşüncesini ilân etmesi, tahkikatını bozar. Bana böyle şeyler sormayınız.

— Arsen Lüpenin teklifine ne diyorsunuz?

— Masallarla uğraşmağa vaktim yok.. Bu mektubu Arsen Lüpenin gönderdiği ne malûm? İmzasını tanıyor musunuz? Herhangi biri uydurmuş olamaz mı?

— Sizce bu mektubun, Arsen Lüpen tarafından gazetelere gönderilmiş olması mümkün değil midir?

— Bir şey söyleyemem.

— Matbuat Cemiyetinin bahçe eğlencesinde polisçe bir takım tedbirler alınmalı mıdır?

— Lûzum görülürse alınır.

— Siz orada bulunmıyacak mısınız?

— Lûzum görürsem gelirim.
— Lûzum görecek misiniz?
— Fazla soruyorsunuz.
— Siz eksik cevap veriyorsunuz da ondan..
— Ben, gevezeliği sevmem.

Mehmet Rıza, fazla cevap vermedi. Gazeteciler gittikten sonra, gene yatağına uzanmıştı. Biraz sonra Rumelihisar merkezine telefon ederek tarassut altında bulunan yalı hakkında malmat istedi. Hiç bir fevkalâdelik olmadığı haber verilmiştir.

Akşama doğru Polis Müdürlüğüne giderek, Feriköylü Hristo'nun dosyasını çıkarttı. Ve müdürün müsaadesile evine götürdü. Bütün gece dosyayı tetkikle meşgul olmuştu.

Ertesi gün bütün gazetelerde Mehmet Rızanın sözlerinden başka, Viyanalı artist güzel Emma'nın resmi ve gazetecilere beyanatı vardı. Muharrirler kadına sormuşlardı:

— Arsen Lüpenin teklifine ne cevap vereceksiniz?

Matmazel Emma kahkahalarla gülerek diyor ki:

— Hayatımda ilk defa olarak böyle bir teklif karşısında kalıyorum. Düşündükçe güleceğim tutuyor. Garip şey, ben bir gece bahçede bulunacağım. Etrafımda kadın, erkek, sevimli ve güzide bir kalabalık.. Sivil memurlar.. Emniyet tetiği açılmış silâhlar.. Tam Arsen Lüpenin bildirdiği saatte, görünmez bir el, ne benim, ne de yanımdakilerin haberi olmadan, boynumdan gerdanlığı alacak, beş dakika sonra da iade edecek.. Bu ne harikulâde peri masalı! Arsen Lüpen, binbir geceye bir gece daha ilâve etmek mi istiyor?.. Şaşılacak şey!..

— Bu teklifi kabul ediyor musunuz? O gece bahçede eğlencemize gerdanlığınızla beraber gelecek misiniz?

— Şüphsiz.. Şüphesiz.. Ben, harikulâdelikleri seven bir kadınım.. Centilmen hırsızın bu mucizesini görmek isterim. Geleceğim.. Gerdanlığımla beraber geleceğim.. Bunu yazabilirsiniz, Arsen Lüpene temin edebilirsiniz!..

— Cesaretinize şaşıyoruz.. Ya Arsen Lüpen, gerdanlığınızı iade etmezse ?..

— Oh.. Bunu hiç zannetmiyorum. Çünkü o takdirde isminin yanında bulunmasına alıştığımız "centilmen" kelimesinden ebediyen mahrum kalacaktır. Benim galiba tanıdığım Arsen Lüpenden böyle bir hareket sadir olmaz..

Viyanalı artist bunu söyledikten sonra, gazetecilere gerdanlığını göstermiş, mücevherin fotoğrafisinin alınmasına müsaade etmişti. Gazetelerde bunu da resmi vardı.

Ertesi gün gazetelerde Arsen Lüpenin şu iki satırlık mektubu çıktı:

"Pek değerli Viyana san'atkârına, hakkımda beslediği teveccüh ve itimattan dolayı teşekkür ederim. İstanbul Matbuat Cemiyetinin bahçe eğlencesine geleceğim ve tâyin ettiğim saatte gerdanlığı aldıktan beş dakika sonra iade edeceğim.

Arsen Lüpen"

(Devamı var)

TOKAT

Danimarkalı korsanlarla Normanların Britanya adasına baskınlar vererek, ortalığa dehşet saçtıkları çağlarda, İngiltere'de Büyük Alfred adlı bir kral vardı.

Bastıkları yerde taş üstünde taş bırakmıyan, şehirleri, kasabaları yakıp, yağma eden haydutlara karşı girişilen savaşlar sonuç vermeden, sürüp gidiyordu.

İşte bu sıralarda Kral Alfred ordunun başına geçti. İnatçı bir boğuşma oldu. Korsanlar denize döküldü. Kaçabilenler güçlükle canlarını kurtarabildiler.

Kısa bir zamanda savaşı başarı ile sonuçlandıran, memleketi kurtaran Alfredi çekemiyenler, türlü dolaplar çevirerek, ona vatan haini damgasını vurdular. Onu, Anglosakson kanının dökülmesine sebep olmakla suç landırıyorlardı.

Bu beklemedik olaylar, Alfred'in mevkiini sarsmıştı. Bir aralık krallıktan uzaklaşmak ve kendini gizlemek zorunda kaldı.

* * *

Alfred, dağlarda, fundalıklar arasında yarı aç, yarı tok barınacak yer ararken, bir köylü kıza rastladı. Bu, tam bir İngiliz kızı idi.

Alfred, kızın yüzüne baktı. Kızın yüzü o kadar ciddî ve hatları o kadar itimat verici idi ki Kral ona her şeyi anlatmayı düşündü. Ve kim olduğunu, başına gelenleri en ufak noktasına varıncaya kadar anlattıktan sonra, genç kıza, kendisini saklaması için rica etti.

Köylü kızı, Alfred'in söylediklerini serinkanlılıkla dinledikten sonra, küçük bir şaşkınlık bile göstermeden, sordu:

— Siz kralsınız öyle mi?

— İki gün önce kraldım. Şimdi ise başına paha biçilen bir adamım!

Köylü kız, eski krala çiftliğinde bir yanaşma gibi çalışıp çalışamıyacağını sordu. Kral kabul etti. Köylü kız, bunun üzerine kaşlarını çattı ve :

— Şunu unutmayınız ki, dedi. Tembelliğinizi görürsem, hiç acımam, sizi yanımdan kovarım!

* * *

Eski kral, yeni hayatına alışmıştı. Alnından terler akarak, sırtında ağır çuvallar taşıyor, hayvanları tımar ediyor, arabalara saman balyaları yüklüyordu. Yırtık elbiseler içinde, kara ekmek yiyerek ahırda yatıyor, buna rağmen hiç bir şikâyette bulunmuyordu.

Aylar geçti.. Yeni uşakla, daha doğrusu eski kralla çiftlik sahibi kız birbirlerine alıştılar. Çalışan da, çalıştıran da memnundu!

Bir gün, başlarında komutanları olduğu halde jandarmalar geldi. Bunlar, kaçan kralı arıyorlardı. Yanaşmalar çiftlik avlusunda toplandıkları zaman Alfred, bir kenarda kollarını göğsüne kavuşturmuş, duruyordu. Eski kralın korkudan rengi sapsarı olmuştu. Dudakları, bacakları titriyordu.

Çiftlik sahibi kız, onun bu halini görünce, kafasında bir şimşek çaktı. Alfrede doğru yürüyerek, hiddetle bağırdı:

— Dağda mı büyüdün be herif! Komutanın karşısında böyle kollarını göğsüne kavuşturup durmağa utanmıyor musun, terbiyesiz?..

Genç kızın bu sözleri Alfredi büsbütün şaşırtmıştı. Ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini bilemiyordu. Bir taraftan yakalanmak korkusu, bir taraftan genç kızdan beklemediği bu sözler karşısında ne yapabilirdi ki ?..

Genç kız, sözlerini bitirir bitirmez, Alfredin suratına bir tokat indirdi:

— Haydi, dedi. Defol! Ahıra git!.. Gözüm görmesin.. Komutan isterse, seni çağırtırım!..

Alfred, bütün bunlardan sonra, genç kızdan bir de tokat yiyince, artık adamakıllı kendini kaybetmiş, ve iradesine hâkim olamıyarak, genç kızın emrini yerine getirmek üzere, oradan uzaklaşmış, ahıra doğru yürüyüp gitmişti..

Bir kaç ay önce kral olan bir adamın, çiftlikte yalın ayak, eski püskü elbiseler içinde uşaklık edeceği kimin aklına gelirdi? Gelebilse bile, köylü kadından hakaret gören, tokat yiyen uşağın aranılan kral olacağına kim ihtimal verebilirdi?

Jandarmalar onu sorguya çekmeğe bile lûzum görmeden çıkıp gittiler. Alfred, o gün yaklaşan ölümü, serinkanlı Anglosakson kızının hareketile uzaklaştırabilmişti.

Eski kral Alfred, ancak genç kızın hareketinin sebebini o zaman anlamış, genç kızı eskisinden daha çok takdir etmiş, onu ilk gördüğü zaman ona karşı göstermiş olduğu itimat ve güvenin ne kadar yerinde olduğunu bir kere daha anlamıştı.

* * *

Bir kaç ay sonra, memleketin bulanan havası durulmuştu. İlk şaşkınlığı geçen halk, Alfredin bir hain değil, yurdu istilâdan kurtaran büyük bir kral olduğunu anlamıştı.

Alfred, davet edilince Londra'ya gelmiş, tekrar tahtına oturmuştu. Anglosaksonlar ona "Büyük" adını vermesi sebepsiz değildi. Zamanında yurdun iç ve dış güvenliğini sağlayacak önemli yasalar yapılmıştır.

Alfred, güzel sanatları korumuş ve teşvik etmiştir. Avrupa'nın en eski bilgi kurullarından biri olan Oxford Üniversitesiin kuran odur.

Anglosaksonların bu büyük kralı, 899 da ölmüştür.

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARB ROMANI

DURUN, BENİ DİNLEYİN!

BAKIN, NE BULDUM. BİR KEDİ!

ŞU PAPAĞAN KAFESİNİ KEDİYE YEM OLSUN DİYE GETİRDİM.

..VE BÖYLECE TAM ONBEŞ GÜN YİYİP, İÇİP, DİNLENMEKLE GEÇTİ....

HAYDİ ALBERT... NE OLUR; HAVYAR VE KAHVEMİZİ GETİRSENE!...

BİR DAKİKA, BAYLAR... TJADEN ŞİMDİ BANA MANİKÜR YAPACAK

HAZIR AYAĞA KALKMIŞKEN BANYOYU DA HAZIRLA ALBERT!...

MESUT GÜNLER ÇABUK GEÇTİ. BİR GÜN BİR KÖYÜ TAHLİYE EMRİNİ ALDIK. YÜZLERİ KORKU VE ÜMİTSİZLİKLE DOLU KÖY HALKIYLA YOLA ÇIKTIK...

ZANNEDERİM ARTIK KURTULDUK. FRANSIZLAR HALKA ATEŞ AÇMAZ.

YANILMIŞIM.

BURADAN ÇIKMALIYIZ!.

DİZİMDEN VURULDUM.

SÜRÜNEREK TEPEYE ÇIKTIK. ORADAN GEÇEN SIHHİYE ARABASINA SESLENDİK...

İLK YARDIM SERVİSİNDE

BEN DE YARALANMIŞIM. İYİ BİR İZİN VAR.

AYAĞIMI KAYBETMİYEYİM DE

YARAM GİTTİKÇE İYİLEŞİYORDU. FAKAT ALBERT BACAĞINI TA KALÇASINDAN KAYBETMİŞTİ.

ÇOK MÜTEESSİRDİ ONU TESELLİ ETMEYE ÇALIŞIYORDUM.

ÜZÜLME ALBERT!! İNSAN TAHTA BACAKLARLA DA YÜRÜYEBİLİR.

BEN TOPAL KALMAK İSTEMİYORUM. TÜFEĞİMİ İSTİYORUM.

DİNLENME İZNİMİ ALDIM FAKAT ALBERTTEN AYRILMAK ÇOK GÜÇ...

SURATINI ASMA SANA ALBERT. SENİ GÖRMEĞE GELECEĞİM.

BENİ GÖREMEYECEKSİN PAUL!

ARTIK TAMAMEN İYİLEŞTİM. HAYATIM CEPHE İLE CEPHE GERİSİ ARASINDA GEÇİYOR..

ARTIK HARBE TAMAMEN ALIŞMIŞTIK.

-ARKASI VAR-

Şarkıcı Kovboy

GENE AUTRY

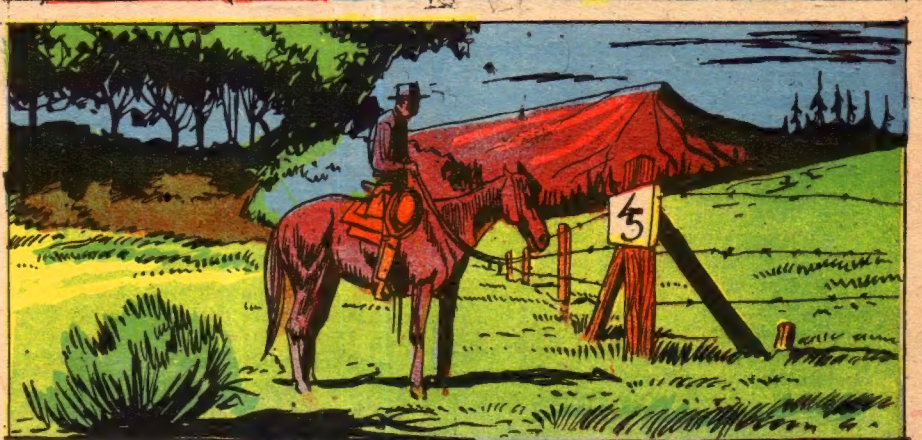

ARKASI VAR

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

— Nasıl bir yer?

— İcabederse çarpışabileceğimiz bir yer..

— Demek harp başlıyor?

Çinli erin idare ettiği jip de durmuştu. Etrafı gözden geçirdiler ve uzakta bir kayalık vardı.

Halit:

— İşte, dedi. Şu kayalık en münasip bir yer. Oraya gidelim..

Kayalığın önünde durdular.

Saki:

— Ne yapıp yapıp, bütün eşyaları şu tepeye çıkarmalıyız, dedi. Jipi de oraya çıkarmanın çaresini bulalım. Kamyoneti buradan çok uzak bir yerde bırakmalıyız.

Eşyaları çıkarmak güç ve yorucu oldu. Üçü de çalıştılar. Jipi çıkarmak mümkün olamadı. Fakat mağara gibi bir yerde sakladılar.

Saki, Çinliye:

— Şimdi sana iş düşüyor, dedi. Bu kamyoneti iki, üç saat kadar uzak bir yere götürüp devireceksin. Sonra yürüyerek geleceksin..

Çinli:

— Yaparım, diye cevap verdi.

— Ya kaçarsan?..

— Kaçmam!

Meseleyi Halide anlattı. Halid:

— Olmaz, dedi. Başımıza iş açarız..

— Başka çaremiz yok.. Buralarda bırakırsak görürler; şüphelenerek bizi bu civarda ararlar..

— Yakalım..

— O da tehlikeli.. Yakarken uzaktan görünebilir..

— Öyle ise ben götürüp bırakayım..

— Beni yalnız mı bırakacaksın?

— Çinli ile giderim..

— Yine razı olmam; yalnız korkuyorum..

Halit başka bir şey düşündü:

— Buldum, dedi. Otomobili parçalıyalım; parçalarını kayaların arasına götürelim. Kendimize kulübe yaparız..

— Yapabilir miyiz?

— Neden yapamıyalım?..

Hemen kamyoneti parçaladılar ve en küçük parçasına kadar yukarı taşıdılar. Hiç bir yerden görülmiyecek şekilde, kayaların arasına küçük bir kulübe yaptılar. Ama bütün bunlar iki gün sürmüştü.

Halid bir aralık:

— Gelirken aldığın mühim haberi hâlâ söylemedin Saki?.. Ben sormadım. Senin söylemeni bekledim..

— Bizi arıyorlarmış..

— Kimler?

— Çinliler.. Amerikan gizli servisine verdiğim şifreyi çözmüşler.. Bizden şüphelendiklerini her tarafa bildiriyorlar..

— Öyle ise burayı iyi tanzim edelim. Silâhlarımızı da mevzilerimize yerleştirelim; ölünceye kadar çarpışırız..

— Öyle olacak galiba..

Konuşma böyle devam ederken, Saki yeni bir telsiz aldı. Bu, Amerikalıların telsizi idi ve Saki'yi arıyorlardı:

"— Nerede olduğunuzu bize bildiriniz. Sizi kurtarmağa gelelim" deniyordu.

Seki, sevinçle ellerini çırptı:

— İmdat gelecek, dedi.

— Kimden?

— Bizimkiler beni arıyorlar; yerimizi soruyorlar.. Kurtaracaklarmış..

Halit biraz düşündü:

— Bu da Çinlilerin bir oyunu olmasın? dedi.

Saki'nin biraz evvelki sevinci kaybolmuştu:

— Doğru düşündün Halit.. Bu, Çinlilerin bir oyunu olabilir..

— Yanlış yer söyleyelim..

— Doğru olmaz.. Ya sahiden bizimkiler ise..

— Öyle ise, biz imdat isteyelim.

Saki ahizenin başında ter dökü-yordu:

— Çok doğru, dedi. Tek çare budur!

Amerikan gizli teşkilâtına şu haberi gönderdi:

"— Ben Saki.. Çin topraklarındayız.. Bütün Çin kuvvetleri bizi arıyor.. Tehlikedeyiz.. Bir kaç gün içinde yakalanabiliriz.. Bizi ancak bir helikopter ile kurtarabilirsiniz.. Yerimiz, 38 inci arz dairesinin 80 kilometre güneyindedir. Helikopter gece gelirse, kırmızı ve sarı ışıklarla yerimizi gösterebiliriz..

Saki henüz haberi bitirmişti ki, uzaktan tayyare sesleri gelmeğe başladı. Halid:

— Bunlar Çin uçakları olabilir.. Kayaların arasına gizlenelim..

Saki dürbünle uçakları gözetlemeğe başladı. Gelenler, dört Çin tayyaresi idi. Çok alçaktan uçuyorlardı.

Halit:

— Tamam, dedi. Bizi arıyorlar..

— Görürler mi dersin?

— İmkânı yok!

— Ya görürlerse?

— O zaman düşünürüz..

Uçaklar on dakika kadar dolaştıktan sonra dördü de paraşütlerle ikişer kişi indirdiler.

Halit:

— Bak, dedi. Adam indiriyorlar.

— İşi ciddiye aldılar.

— Bunlar bizi bulabilirler..

— O zaman biz de birer birer temizleriz.

— Geceleri her tarafı iyi kollamalıyız..

— Ne yapalım; gündüz uyur, gece nöbet bekleriz.

Üç gün sessiz geçti. Hiç kimse uğramadı. Paraşütle indirilen Çinliler de bir daha gözükmediler. Üçüncü gün bir tayyare daha geldi. Yine iki paraşüt açıldı. Fakat bu sefer paraşüttekiler insan değildi; yiyecek atılmıştı.

Halid dürbünle bakarken, paketlerin düştüğü yere Çinli askerlerin koşuştuklarını gördü ve:

— Bunların yerlerini tesbit ederek, birer birer ortadan kaldırmalıyız, dedi.

— Bize zararları olmadıktan sonra, neden onlarla uğraşalım?

— Ya bizim helikopter gelirse, onu düşürürler; biz de mahvoluruz.

O akşam, helikopterin yola çıktığı haberi gelimşti. Saki, bu müjdeyi verdikten sonra:

— Halit, dedi, Harekete geçmek lâzım.. Bu Çinlileri yok etmeliyiz. Helikopter geliyor..

— Bu akşam işe başlarız..

— Fakat Halid, bu iş çok tehlikeli..

— Yaptığımız diğer işler kolay mı idi?

Saki dudaklarını buruşturdu:

— Doğru Halit, çok doğru. İnşallah ben de elimden geleni yaparım.

Halid omuzlarını silkti:

— Ne yapalım.. Kısmet ne ise, o olur..

— Çinlileri bilirsin; çok hilebaz heriflerdir. Bir plân düşünsek..

Saki bunu söyledikten sonra Çinli eri çağırdı. Çince uzun uzun bir şeyler konuştu. Çinli er düşündükten sonra, Saki'ye on beş dakika kadar izahat verdi.

Saki'nin yüzü gülüyordu. Çinli sözünü bitirince, adamı kucakladı ve şapur şupur yanaklarından öptü. Sonra Halide döndü:

— Bir plân kurduk.. Hem de çok mühim.. Aşağıda bir yere küçük bir ateş yakacağız.. Ateşin kenarına bir insan uyuyormuş gibi, elbise koyacağız. Çinliler ateşi görünce yaklaşacaklar. Siz de biraz ilerde pusuda bekliyecek ve Çinlileri rahat rahat avlıyacaksınız.

Plân Halidin de hoşuna gitmişti:

— Doğrusu çok güzel bir oyun. Bu Çinliler hakikaten kurnaz adamlar.

Saki:

— Hayır, dedi. Kurnaz değil, hilebaz..

— Biz de onlara kendi silâhları ile mukabele edeceğiz demek.. Vakit geçirmeden hazırlanmalıyız.

Halit ile Çinli, gecenin karanlığında eski püskül elbiselerden iki

manken hazırladılar ve onları koltuklayarak ilerdeki düzlüğe doğru indiler. Münasip bir yer tâyin ederek yerleştirdiler. Sonra çalı çırpı toplayarak yaktılar. Bütün bu işler bittikten sonra ateşi tutuşturdular.

Halit ile Çinli er, uzak bir yere gizlenerek, ellerinde otomatik tabancaları, sessizce bekliyorlardı.

Çinli devriyeler, kurulan tuzağa düşmüşlerdi. Halit onbaşı, yirmi adım ilerisinde bir çıtırtı duymuştu. Dikkatle etrafa baktı. Bir Çinli erin yerlere sürünerek, ilerlediğini gördü. Biraz sonra ikinci bir er daha bunu takip etti. İkisi bir yerde birbirlerine yaklaşıp, yavaş yavaş bir şeyler konuştular. Otomatik tabancaları ellerinde idi.

Ateşe yirmi metre kadar yaklaşmışlardı ki Halit, elindeki otomatik tabanca ile ikisini de yere devirdi. Tam bu sırada, elli metre kadar ilerde de iki silâh birden patladı.

Halit onbaşı:

— Bizim Çinli de iki Çinli'yi temizledi, diye düşündü.

Halit yarım saat kadar kımıldanmadan bekledi. Zaten öyle sözleşmişlerdi.

Halit, tam ayağa kalkmağa hazırlanıyordu ki, uzaktan bir ıslık sesi duydu. Ne yapacağını şaşırmıştı. Demek ölen Çinlilerin arkadaşları parola veriyorlardı.

Halit ne yapacağını düşünürken, ateşin biraz ilerisinde, kendi arkadaşının da aynı şekilde parolaya karşılık verdiğini duydu:

— İşte bu iyi, dedi. Demek biraz daha beklemek lâzım.

On dakika daha bekledikten sonra yine iki Çinli yerlere sürünerek geliyorlardı.

Halit, bunlar silâhın menziline gelir gelmez, yine ikisine birden ateş etti. Bu iki Çinli de yere serilmişti. Yalnız, ikinci kurşunu yiyen, yaralanmış olacak ki, sürünerek kaçmak istiyordu. Halit, arkasından bir daha ateş ederek kımıldayamaz hale getirdi.

Halit, biraz daha bekledi. Arkadaşı Mi-Çi'den bir ses gelmemişti. Hesap etti; dört kendisi, iki de arkadaşı; altı Çinli öldürmüşlerdi. İki Çinli daha olması lâzımdı. Onları da beklemek icap ediyordu.

Ateşin yanından:

— Hali., Hali., diye bir ses duydu.

Bu, Mi-Çi'nin sesi idi.

— Ne var Mi-Çi dedi?

— Buraya gel!

Halit, yere yata yata Mi-Çi'nin yanına geldi:

— Ne var Mi-Çi?

— Biraz daha bekliyelim.

— Var mı?

Mi-Çi parmaklarile işaret ederek:

— İki tane daha, dedi.

— Gelecekler mi?

— Şimdilik bir şey yok.,

— Nereden anladın ?

— Yeri dinledim. Yüz elli metre ilerisini duyarım.

(Devamı var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

ARKASI VAR

MANDRAKE

MANDRAKE YENİ BİR İŞARET YAPARAK RAVAĞI DUVARA ÇARPTI..

18.

MANDRAKE RAVAĞIN BU KATI YÜREKLİLİĞİNE ÇOK KIZMIŞTI. YENİDEN HAVAYA KALDIRDI VE MÜTHİŞ BİR HIZLA DUVARA ÇARPTI...

RAVAK NİHAYET İMANA GELİYOR..

DUR MANDRAKE SÖYLEYECEĞİM. SEGRİYO ONU ÖLDÜRMEDİ.

MANDRAKE BÜTÜN BUNLARI NASIL YAPIYORSUN?

AZİZ PRENSES. ONLAR ÇOK BASİT. SEYLER. FAKAT BUNLAR HİÇ BİR ZAMAN SÖYLENMEZ.

ZORLU BİR UĞRAŞMADAN SONRA RAVAK NİHAYET KONUŞMUŞTU. MANDRAKE TELEFON EDEREK POLİS ÇAĞIRMIŞTI..

BEN POLİS MÜFETTİŞİYİM.

BEN DE MANDRAKEYİM. TAM ZAMANINDA GELDİNİZ!

SİZİ BURAYA DAVET ETMEMİN SEBEBİ PRENS SEGRİYO....

SEGRİYO MU? ONU KATİL SUÇU İLE ARIYORUZ.

ASIL KATİL O DEĞİLDİR. SAYIN MÜFETTİŞ BUNU ŞİMDİ SİZE İSBAT EDECEĞİM. ABDULLAH RAVAK'I GETİR!.

İŞTE BAY MÜFETTİŞ! DÜKÜ ÖLDÜREN İŞTE RAVAK ISMİNDEKİ BU SOYSUZDUR!.

ARKASI VAR

KADIN POLİS

(Baştarafı 2 nci sayfada)

Bundan başka, şu pasaportlar hakkında da izahat vereceksiniz: Adriyan Fon Straten.. Graf.. Baron Bernik.. Ekspresteki kibar tavırlı asilzade!..

Dışarda ışıklar göründü. Ekspres, hızını azalttı. Üç dakika sonra da durdu. Triyeste..

Polis hafiyesi, bavullarını ve çantalarını pencereden bir hamala uzattı. Bunun üzerine Barona döndü ve:

— Siz, bir dakika burada bekleyin!

Dedikten sonra kompartmanı terketti. Kadın, yaptığı işten emindi. Kelepçelerin çıkarılamıyacağını gayet iyi biliyordu. Baron Bernik yerine oturdu ve düşünmeğe başladı.

Kendisine, aradan asırlar geçti gibi geldi. Ansızın, hiç beklemediği bir şey oldu. Trenin hareket ettiğini hissetti. Bir an sonra Triyeste geride kaldı ve gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Baron, kimseye görünmeden kendi kompartmanına geçti. Bavulları açık vaziyette idiler. İçindeki kıymetli eşyanın yerinde yeller estiğini farketti. Masanın üzerinde bir pusula vardı:

"Arkadaşlığınıza teşekkürler. Bilek süsünüzün anahtarını bıraktım. Sevgilerle..

Denis"

ISSIZ ADANIN MİLYONERİ

Akıllar durduracak kadar korkunç bir maceraya sürüklenen bu milyonerin hikâyesine gelecek sayımızda başlıyoruz...

MERAKLA BEKLEYİNİZ!

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Hasbi Babanın Evi...

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

yordu. Sonra gıcırdıyarak bir dolap açıldı.

— Hey! Fadime, sen misin?..

Hiç bir cevap yok. Arabacı korkak değildi; fakat kuşkulanmıştı. Adım sesleri şimdi tekrar başlıyordu; onu kap kacak gürültüleri takip ediyordu.

— Oh! Hayallere mi kapılıyorum? Yoksa bu ihtiyar bunağın tehditleri mi zihnimi bulandırdı?

Anahtarı cebinden çıkardı. Odanın sesleri durmuştu. Rüstem içeri girip bir kibrit çakarak, bir şişenin tepesine geçirilmiş mum parçasını yaktı. Doğrulurken, bir rüzgâr çıkıp mumu söndürdü. Karanlıkta yüzüne sür'atle bir şey sürünüp geçti.

Arabacı bir çığlık atarak dışarı fırladı. Camiye kadar koştu. Köyün imamı, henüz namazdan çıkıyordu.

— İmam efendi! diye bağırdı. Hasbi Babanın evi periliymiş.. Kap kacak kendi kendine yer değiştiriyor. Cinler mumu üflüyor.. Tüylü bir seytanın yüzümü okşadığını hissettim. Yemin ederim ki, bu büyücü benden intikam alıyor!

İmam efendi, sükûnetle cübbesinin önünü kaparken:

— Sen sarhoşsun galiba, dedi.

— Fakat bir kadeh bile...

— O halde fenerimi alıp, beni takip et. Bir de ben bakayım!

Kapının önüne gelince, kırılan tabakların şangırtısı ikisini de olduğu yere mıhladı. Arabacı geri geri çekilerek:

— İşte, size söylediğim.. diye kekeledi.

Fakat imamın kahkahası onu yatıştırdı:

— Çabuk, Rüstem! Pencereyi kapat! Kapıyı da.. Bak, senin korkunç tüylü şeytanına!..

Eliyle, korkmuş bir halde kap kacak dolabının üstüne sığınmış ve elleriyle yüzünü kapayan küçük bir maymunu gösteriyordu.

Ertesi gün, üstünde bir kafes bulunan bir araba geri döndü. Zincirini koparıp kaçan maymunu arıyordu.

* * *

Senelerden sonra arabacı Rüstem, arkadaşları ile konuşurken hâlâ bu tuahf macerasını anlatıyor:

— İtiraf edeyim ki, bu arazi için fazla bir para ödemedim. Fakat o akşam, mübarek adam, Hasbi Baba ölümünden sonra almanın zevkini tatmış oldu. Yetmez mi? diyordu.

Ali Avni

BAYTEKİN

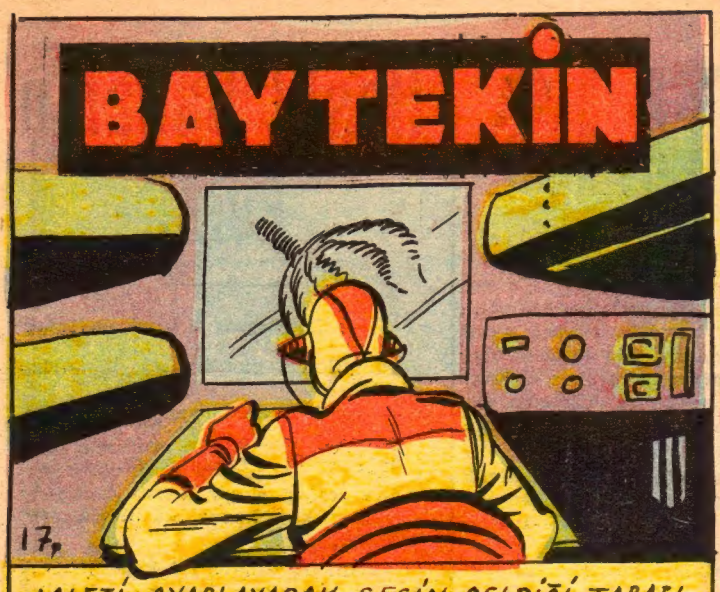

17.

'ALETİ AYARLAYARAK, SESİN GELDİĞİ TARAFI PERDEYE AKSETTİRİR. — EVET BİR AHTAPOT GÖRÜNDÜ! ALARM İŞARETİ VERİLSİN..

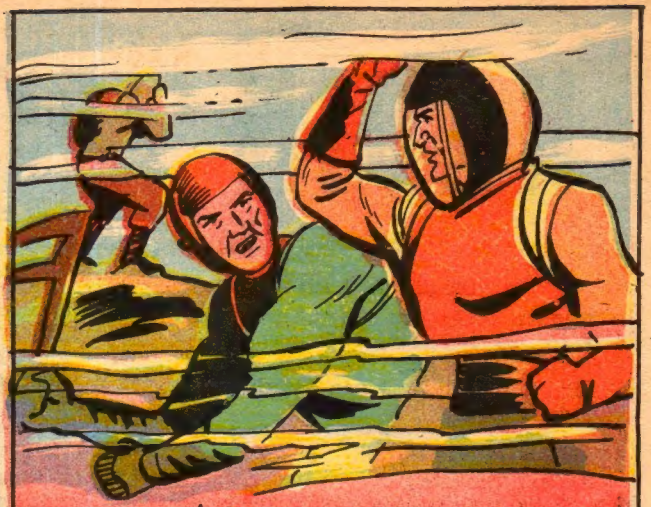

DENİZİN DİBİNDE ÇALIŞAN KÖLELERİN KULAKLARI, İNSANI SAĞIR EDEN BİR DÜDÜK SESİ İLE DOLAR. BAYTEKİN — BU NE GÜRÜLTÜ ? DİYE SORAR. İŞÇİ CEVAP VERİR — İŞÇİ DENİZALTISINA ÇAĞRILIYORUZ, TEHLİKEDEYİZ GALİBA ?..

GARDİYAN, DENİZALTINDA ATEŞ EDİLEBİLEN TÜFEKLERLE YAKLAŞAN DÜŞMANA ATEŞ ETMEĞE BAŞLADI. YARALANAN AHTAPOT, ETRAFINA BİR SES

..PERDESİ BIRAKIR. O ANDA BİR KARGAŞIKLIK OLUR. MAHKÛMLAR BİRBİRLERİNİ ÇİĞNERCESİNE ORADAN UZAKLAŞMAĞA ÇALIŞIRLAR. BAYTEKİN, MAHKÛMLARDAN BİRİNİN CANAVARIN PEN

..ÇESİNE DÜŞTÜĞÜNÜ GÖRÜR. BAŞ GARDİYANA: — BU ADAM NE OLACAK ? DİYE SORAR. — NE YAPALIM ? KADERİ BUYMUŞ. HAYDİ SEN GİR!

..BAYTEKİN, GARDİYANIN TÜFEĞİNİ KAPAR. — ACELE ETME! O ADAMI ELBET KURTARMANIN ÇARESİNİ BULURUZ!

SİLAH ELİNDE OLDUĞU HALDE SİS PERDESİNİN İÇİNE DALAR!..

BULANIK SUDA ATEŞ EDERKEN, ESİRİ DE VURMAK İHTİMALİ VARDIR..

DEVAMI VAR